

Глава XVIII

Седнал в широкото подножие на един грамаден дъб, Иваница бавно галеше блестящата кафява козина на едрия си ловджийски хрът и вливаше очарован в^нзор в трите хълма, които се издигаха из сребърната прегръдка на Етъра.

Там, върху тия хълмове, щеше да израстне град невидан и нечуван, втори по хубост след Костантинов^нград, възпяван в боговдъхновени слова от писмовници и летописци, за слава и чест на Асеновия род...

Недалеч от дъба, под който седеше Иваница, бе вързан белоногия му жребец. До него на тревата лежаха няколко убити зайци. Жребецът нетърпеливо изпръхтя и тропна с крак.

Иваница погледна тъмните влажни очи на хръта и се усмихна.

— И на Снежан не му се чака.

Момъкът скочи и отиде към края на поляната, под която се снишаваше тясна долина. Долу се белееше ширек пращен друм. Но царското шествие още го нямаше.

Ако ги бях чакал до сега, трябваше да ми изкочи душата — си помисли Иваница. Действително, буйният момък не бе дочакал всички приготовления за царския лов и метнал на рамо колчан с лъка, последван от верния хрът, ^{бе}профучал като вятър по тесния каменист провлак, който съединяваше крепостната стена с друма край Етъра, и поел към горите на Орловец.

А сега чакаше с пламтящо нетърпение царската глота, за да почне истинския голям лов. Сякаш от него очакваше чудото, което щеше да изцери помрачения му дух. Защото нищо не веселеше дече душата му. Ни буйната песен на другарите, ни широките простори, които се извиваха под очите му от висотите на Гарван